

OBSAH z 2.čísła

Úvod	3
Už ste tak čítali Bibliu ako Božie Slovo?	4

A ZOTRVÁVALI V UČENÍ APOŠTOLOV A V SPOLOČNOM BRATSKOM OBECENSTVE – VIERA PÔSOBIACA SKRZE LÁSKU 5

Milujete Pána Ježiša?	5
Evanjelista Michal Sadloň	6
Noví robotníci	13
Register učenia – F. Butcher	16
Jednoduchá viera	17
Kristova Cirkev	17
Otniel	19
Register učenia – J. Kurz	23
Slovo k trpiacim	24
Register učenia – J. Siracký	25
Deti veriacich rodičov	26
Register učenia – J. Zeman	27
Božie slovo	27
Deň Kristov a doba antikristova	28
Register učenia – Fr. J. Křesina	31
Hotový	32
Láska a služba	32
Register učenia – J. Kurz	33
Ukáž pánovi svoje ruky	33

ZOTRVÁVALI PRI LÁMANÍ CHLEBA – OSOBA A DIELO PÁNA JEŽIŠA KRISTA 33

Biblické mená	33
Sláva Kristovho kríža	35

ZOTRVÁVALI NA MODLITBÁCH 36

Svedectvo J. Müllera	36
Svedectvo J. H. Taylora	37
Správy zo zborov	38

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Milan Hrdina, Miroslav Vyhnanek, Daniel Lešík

Kontakt: e – mail: m.vyhnanek@zoznam.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

Ukrižovaný Kristus, Božia Múdrost' pre celý svet

Milí čitatelia, aj v nadchádzajúcom roku 2005 budeme potrebovať pre svoj život múdrost'. Veď ako by sme sa mohli bez nej správne rozhodovať, určovať poradie hodnôt, posudzovať čo je správne, radiť, pracovať, riadiť, proste bez múdrosti by bol náš život plný bezradnosti a zmätkov.



No jestvuje aj **duchovná múdrost'**, ktorú nám daroval náš Boh. **Pán Ježiš Kristus je Božia Múdrost'**. Táto je vyššia a dôležitejšia, pretože s Ním vchádza do srdca človeka večný život. Kým nezostúpil z neba na svet, nikto nepoznal Božiu múdrost'. Keď Boh poslal svojho Syna na svet, ľuďom sa odkryla Božia múdrost'. A s tým aj zodpovednosť za jej nadobudnutie alebo neprijatie. „**Začiatok je múdrost'; nadobudni múdrosti a za všetko svoje imanie nadobudni rozumnosti.**“ Tak radí Šalamún svojim synom v Biblii, v knihe Príslovia. Čo lepšie by sme si mohli priať na začiatku nového roku, ako nadobudnutie Božej múdrosti, Pána Ježiša Krista. Pán Boh sám sa nám prihovára: „**Blahoslavený človek, ktorý našiel múdrost' a človek, ktorý nadobudol umnosti.**“ (Pr 3,13) Kým žije človek bez Pána Ježiša v srdci, nemá Múdrost', chýba mu zmysel života, dôvod, pre ktorý sa narodil. Kto prijal Pána Ježiša, nadobudol do srdca Božiu Múdrost'.

Milý čitatelia, z celej duše Vám prajem, aby ste v novom roku prijali Pána Ježiša Krista. Toto je Božia múdrost': „**Verné je to slovo a hodno každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel na svet**

spasiť hriešnikov, z ktorých prvý som ja.“ (1Tm 1,15) To je duchovná múdrost', ktorou sa nadobúda spasenie zo svojich hriechov. Pán Ježiš zomrel za naše hriechy. Bol ukrižovaný, dal sám seba na výmenu za všetkých. Aj za Vás, za každého osobne a osobitne. Jeho smrť je uskutočnená Božia odplata za hriechy každého človeka. Toto je Božia múdrost', milosrdenstvo a milosť k hriešnikom prejavovaná Pánom Ježišom, Božím Synom tak, že keď sme boli ešte hriešni, zomrel za nás. Dal sám seba! Tak dokazuje svoju lásku voči hriešnikom. Môže kto neveriť v lásku Pána Ježiša? Milí čitatelia, ste hriešnikmi? Tak za Vás zomrel. Ste pred svätým Bohom hriešni? Kto by sa odvážil prehlásiť spravodlivému Sudcovi Bohu, že nepozná hriech, keď ho usvedčuje vlastné svedomie. Áno, pravdivo nás súdi Boh, keď povedal: „**Niet spravodlivého ani jedného, niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného.**“ (R 3,10-12) Všetci zhrešili a zahynú, každý pre vlastné hriechy. Ale každý, kto sa pokorí pred Bohom a príde ako hriešnik k Pánu Ježišovi, dostáva pre Jeho smrť ako dar od Boha odpustenie hriechov a večný život vierou v Pána Ježiša Krista. „**Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím, daným z milosti, je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.**“ (R 6,23) Pán Ježiš prisľúbil: „**Ameň, ameň vám hovorím, každý kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.**“ (J 5,24)

Milí čitatelia, ukrižovaný Kristus je Božia múdrost', ktorou Vás Boh zachraňuje od večného trápenia. Vzkriesený Kristus, je Božia spravodlivosť každému, kto verí v Neho. Pán Ježiš, Božia Múdrost', vážne napomína: „**Ten, kto hreší proti mne, pácha ukrutnosť na svojej duši;**

všetci, ktorí ma nenávidia, milujú smrť. Ja milujem tých, ktorí ma milujú, a tí, ktorí ma skoro a usilovne hľadajú, nachádzajú ma. Bohatstvo a sláva je u mňa trvalé imanie a spravodlivosť. Blahoslavený človek, ktorý ma počú-

va...Lebo ten, kto ma nájde, nájde život a dosiahne priazne od Hospodína.“
(Pr 8,36.17.18.34.35)

To Vám, milí čitatelia, žela redakcia časopisu Kresťan z celého srdca, v nastupujúcom roku 2005.

Kliatba hriechu

Jedného dňa boli turisti pri Niagarských vodopádoch svedkami dojemného prípadu. Na vlnách mohutnej rieky, ktorá sa tíško valí k mohutným vodopádom, uvideli ako voda unáša obrovského supa, ktorý sedel na nejakej mŕtvoľe. Sup mával mohutnými krídlami a žalostne šiekral. Chcel sa odpútať od mŕtvoľy, ale nemohol. Keď sa priblížil k vodopádom, jeho škrekot bol ešte prenikavejší. To mu však nepomohlo, lebo o chvíľu sa zrútil i so svojou korisťou do spenených vôd a zahynul.

Čo bola príčina tragédie mohutného vtáka? Ďaleko pred vodopádmi uvidel vo vode mŕtvoľu vola. Ihneď zlietol na ňu, do mŕtveho tela zaboril pazúry a začal sa hostiť. Neprekážala mu v tom ani mrazivá zima. No keď už mal dosť a chcel vzlietnuť, nemohol sa odpútať od svojej koristi, pretože mu pazúry primrzli v tele koristi. Znovu a znovu sa pokúšal vzlietnuť – ale márne. Tak sa dostal až k vodopádom. Za svoje labužníctvo zaplatil životom.

Aký to smutný obraz mnohých hriešnikov! Pripojili sa k hriechu a užívajú. Niektorí v opilosti, iní v cudzoložstve, ďalší v zlodejstve a zase iní v cti-bažnosti... Každý taký človek s rozkošou požíva svoj hriech a nemyslí na koniec. Neuvedomuje si, že čas ho unáša i s jeho korisťou do mora večnosti, do večnej záhuby. Mnohí sa držali tak dlho svojich hriechov, že sa už od nich nemohli odpútať. Tak dlho užívali hriechy, že v nich aj zomreli. Preto pozor! **„Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešľachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi a zľutuje sa nad ním, a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiť...“** (Iz 55,7)



A zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.



Josef Kurz

Kresťan, ročník III.,
apríl 1950, číslo 4.

PRAVDA A LÁSKA

Pravda je najdôležitejšia vec Božieho slova.

Už múdry Pascal povedal, že vzájomná povinnosť medzi Bohom a človekom je nasledovná: Ľudia sú povinní Bohu prijať náboženstvo, ktoré im zosiela a Boh je povinný ľuďom neuvádzať ich do bludu. V týchto slovách je všetko podstatné, čo sa týka Božieho zjavenia a nášho pomeru k nemu.

Boh dáva človeku pravdivé poznanie. Či už jeho slovo osvetľuje Božie skutky v minulosti, aby tak spôsobilo našu vieru, či vtedy, keď nám ukazuje, čo my samotní máme robiť v prítomnosti, aby sme tak dokázali Bohu svoju poslušnosť a lásku, alebo keď nám ukazuje, čo Boh pre nás ešte učiní v budúcnosti, aby sme sa mohli tešiť v nádeji – vždy je Jeho slovo skrz-naskrz pravdivé. Nikdy neuvádza človeka do omylu, či vzhľadom k minulosti, prítomnosti, alebo budúcnosti.

Boh nikdy a v nijakom prípade nemôže klamať, pretože je láska a Láska neklame. Ako sú slnečné lúče priamym výrazom podstaty slnka, tak sú lúče Božej pravdy priamym výrazom toho, že Boh je slnko lásky. Pravda nie je nič iné ako láska premenená na svetlo zjavenia. A pretože „**Boh je láska**“ vo svojej podstate, a to láska dokonalá, zvrchovaná, absolútna, je aj Božie slovo pravda a to pravda dokonalá, zvrchovaná, absolútna.

Ak je to tak, človek má jednu povinnosť oproti Bohu, a to veriť Božiemu slovu, konať ho, tešiť sa ním, jedným slovom, prijímať ho ako pravdu. Ak to robí, tak tým vydáva svedectvo, že Boh je pravdivý, pretože je láska. Ak tak nekoná, vydáva tým svedectvo, že považuje Boha za luhára, ktorý klame a podvádza, pretože nemá lásku. Jestvuje hroznejší hriech ako robiť takto Boha luhárom? A tak každá viera v pravdu Božieho slova vyrastá z viery, že Boh je láska, a každá nevera i nedôvera v pravdu Božieho slova vyrastajú z presvedčenia, že Boh nie je láska. Tak to bolo hneď od počiatku. Had vzbudil v prvom človeku pochybnosť o pravdivosti Božieho slova tým, že Boha samého postavil do zlého svetla ako tyrana, ktorý nepraje človekovi najvyššiu blaženosť. Dokážeme si predstaviť hĺbku zranenia a urážky, ktorú tak pôsobíme láskavému srdcu Boha, svojou nedôverou? Ako asi trpelo srdce Pánovo, keď musel počuť od svojich učeníkov na rozbúrenom mori

výčitku z úzkosti: „**Pane, či nedbáš, že hynieme?**“ Práve tak trpí i dnes, pretože každá naša nedôvera, úzkosť, starosť a inakší nepokoj sponchyňujú Jeho lásku oproti nám.

Boh miluje hriešnika, preto mu otvorene hovorí pravdu o tom, v akom vážnom stave sa nachádza. Nič nezakrýva. Ukazuje hriešnikovi, že z jeho srdca pochádzajú zlé myšlienky, cudzoložstvá, vraždy, závisť, nevraživosť, pýcha, bláznovstvo a vôbec všetko, čo poškvŕňuje. Ukazuje mu, že jeho vlastná spravodlivosť je len ohyzdné rúcho. Ukazuje mu, že sa sám nemôže spasiť, že spasenie je dielo a dar úplne nezaslúženej Božej milosti. A nežiada od človeka nič iné, len aby prijal túto pravdu a bezpodmienečne sa jej podriadil, pretože jedine pravda ho môže spasiť, to znamená priviesť do styku s Božou láskou, pretože Božiu lásku možno dosiahnuť iba skrz pravdu, tak ako slnečného svetla a tepla možno dosiahnuť iba prostredníctvom lúčov.

A tak, ako Boh hovorí pravdu len preto, že miluje, tak i tí, ktorí sa z Boha narodili, milujú svojich blížnych, preto im hovoria pravdu. A hovoria ju tak, ako je obsiahnutá v Božom slove, v evanjeliu Božej milosti, aby boli hriešnici zdrtení poznaním svojej biedy a stavu zahynutia, pretože iba tak je nádej, že budú hľadať Božiu milosť. Niektorí moderní evanjelisti nedokážu zvestovať evanjelium tak, aby hriešnici poznali túto naliehavú nutnosť spasenia. Cesta do neba sa im robí čo najzábavnejšou, miesto toho, aby boli vedení k hlbokému poznaniu svojej stratenosti. Pri takom kázaní evanjelia máš dojem, akoby sa tým ľuďom stále len zdôrazňovalo: „*Keby vám horela strecha nad hlavou, čo by ste urobili? Určite by ste vyšli z domu. Nuž, urobte tak! Je to celkom ľahké, jednoduché a priamo závažné. Všetko pôjde úplne hravo. Budete spasení, ani sa nenazdáte.*“ Ak ale chceme



dosiahnuť pravý účinok, musíme ľuďom naliehavo ukázať, že im tá strecha skutočne horí nad hlavou, že všetky východy sú zatarasené horiacimi troskami, že oni samotní sú obklopení morom plameňov, že riziko večného zahynutia sa vznáša nad nimi ako neodvolateľné „mene mene tekel“ a že im zostáva už len jediný prostriedok záchrany: úzkostlivé lkanie k tomu, ktorý nadprirodzeným zásahom svojej všemohúcej lásky ich môže vytrhnúť ešte aj z tohto hučiaceho hrobu ohňa a dymu. Kto nedokáže ľuďom takto podať evanjelium, ten im nezvestuje plnú pravdu. Prečo? Snáď preto, že jeho srdce samotné nie je v dokonalom súlade s láskyplným Božím srdcom, pretože v tej miere, v akej sme v súlade s Božou láskou, v tej sme aj v súlade s jeho pravdou.

Pravda je vždy výrazom lásky. Len vtedy, ak ľudí milujeme, dokážeme im priniesť pravdu – naliehavé a verné popísanie ich situácie. Jóbovi priatelia nemali dosť lásky k Jóbovi. Preto mu nemohli priniesť pravdu. Ich slová boli síce krásnym vystihnutím rôznych duchovných skutočností, ale nie práve tých, ktoré sa týkalo Jóba a ktoré Jób potreboval. A pravda, ktorá nezapadá do situácie, je niečo úplne neužitočné. Je to ako obväz na zdravú ruku. Ako lampa pod vedrom a niekedy i ako soľ v očiach: púha negatívna kritika bez tvorivej sily. Najčastejšie je to

„zvučiaci med“ a „rinčiaci zvon“ – púhy zvuk, niečo, čo nemá v sebe život. Pravda bez lásky – slovo bez života.

Ale tiež láska bez pravdy nemá význam ani hlbšie opodstatnenie. Keď sa apoštol Pavol podľa rady Jakoba podvolil obradom, o ktorých vedel, že v období evanjelia Božej milosti už nemajú žiadny význam, urobil tak z lásky k židokresťanom. Chcel sa vyhnúť zbytočným debatám, nechcel z nijakého dôvodu prísť do konfliktu s ich konzervatívnymi názormi. Nemiloval márne hádky, rozpory, rozbroje. Bol mužom plným mieru, preto hľadal zmier a cesty zmierenia. Vzácná vec! Lenže robiť to na účet pravdy je viac ako pochybné. Ako vieme, neposlúžil Pavol dobrej veci. Tým nepokojom sa nevyhol: naopak, celý Jeruzalem sa pre tú vec pobúrili. A k tomu všetkému neposlúžil pravde a ani láske, pretože láska bez pravdy už nie je láska, ale niečo moc ľudské: je to buď prílišný ohľad na ľudí, alebo zbytočná ústupčivosť, alebo márný kompromis, alebo všetko toto súčasne, jedným slovom: *slabosť*.

Kiež je nám toto všetko vždy jasné, aby sme sa v pocite úplnej vlastnej bezmocnosti a neschopnosti vinuli vždy bližšie k Tomu, ktorý je dokonalá láska a ktorého slovo je dokonalá pravda, tak aby sme i my dokázali vždy „pravdu hovoriť v láske“ na chválu slávy Jeho milosti.

Register učenia

- Boh dáva človeku pravdivé poznanie.
- Boh nikdy a v nijakom prípade nemôže klamať, pretože je láska a Láska neklame.
- Každá viera v pravdu Božieho slova vyrastá z viery, že Boh je láska, a každá nevera i nedôvera v pravdu Božieho slova vyrastajú z presvedčenia, že Boh nie je láska.
- Boh hovorí pravdu len preto, že miluje.
- Jedine pravda môže spasiť hriešnika, to znamená priviesť ho do styku s Božou láskou, pretože Božiu lásku možno dosiahnuť iba skrz pravdu.
- Niektorí moderní evanjelisti nedokážu zvestovať evanjelium tak, aby hriešnici poznali naliehavú nutnosť spasenia, preto, že ich srdce nie je v dokonalom súlade s láskyplným Božím srdcom. Cestu do neba robia čo najzábavnejšou, miesto toho, aby viedli hriešnikov k hlbokému poznaniu vlastnej stratenosti.

- Pravda, ktorá nezapadá do situácie, je niečo úplne neužitočné. Je ako obväz na zdravú ruku. Takú hovorili Jóbovi jeho priatelia.
- Pravda bez lásky – slovo bez života.
- Lásky bez pravdy už nie je láska, ale niečo moc ľudské: je to buď prílišný ohľad na ľudí, alebo zbytočná ústupčivosť, alebo márný kompromis, alebo všetko toto súčasne, jedným slovom: *slabosť*.



Michal Sadloň
(1871 – 1944)

EVANJELISTA

(Dokončenie
z minulého čísla)

Zvolenská župa

Pokračoval som s chuťou v začatej práci. Na rade bola Zvolenská župa. Tam bola úplná duchovná temnota. Ešte sa tu nezvestovalo evanjelium a našiel som tam „**ľud, ktorý chodil vo tme a býval v tóni smrti.**“ (Iz 9,2) Začal som vo Zvolene obvyklým spôsobom. Rozširoval som Božie Slovo a Pán otváral naširoko dvere viery. Počas dňa som chodil od dverí ku dverám a večer som sa stretával po domácnostiach s tými, v ktorých Pán vzbudil záujem o Božie veci. Tak to išlo dlhší čas. Mnoho duší bolo zobudených z hriechneho sna a hľadali Pána Ježiša. Niektorým sa dal aj nájsť a nastala veľká radosť.

Zakrátko sa to však roznieslo po meste a nepriateľ ľudských duší sa ozval. Pán farár požiadal miestneho kapitána, aby zakázal a rozohnal to sektárstvo šíriace sa po domácnostiach. Prišli po mňa policajti a predviedli ma na Mestský dom pred kapitána. Volal sa Kráľ a už bol dosť starý. Spýtal sa ma: „*Čo tu robíte?*“ – „*Rozširujem Božie Slovo, Biblie a Nové Zákony, aby sa ľudia obrátili k Pánovi Ježišovi a boli spasení.*“ – „*Čo? Ukážte!*“ Vzal Biblie, prehlíadal si ich a potom povedal: „*Kto vás tým poveril?*“ – „*Pán Ježiš ma poslal a ja Ho poslúcham.*“ Kapitán si ma pohľadom premeral a odpovedal: „*Vy nie ste k tomu súci, na to sú iní. Dajte si povedať. Nechcem vám robiť*

ťažkosti. Preto opakujem, najbližším vlakom odídete zo Zvolena!“ Na to som odpovedal: „*V Písme stojí, že každá duša nech je poddaná vrchnosti. Preto sa podriadim a odídem.*“ Keď som prišiel domov do Martina a opísal manželke, čo sa mi prihodilo, zostal som zronený a bezradný, prečo to Pán dopustil. Pýtal som sa v modlitbe čo mám robiť, či mám ísť inde. Niekoľko dní som sa tak modlil a čakal. Ťažko som opúšťal v mysli Zvolen a ľudí, s ktorými som prežil toľko krásneho pri Božom Slove. A bol to len začiatok práce vo Zvolene. O niekoľko dní som prijal pokyn svojho Pána pokračovať v práci vo Zvolene zo slov adresovaných apoštolovi Pavlovi: „**Neboj sa, ale hovor a nemlč; lebo ja som s tebou a nikto nesiahne na teba, aby ti zle urobil, pretože mám mnoho ľudu v tomto meste.**“ (Sk 18,9-10) Poslúchol som. Vrátil som sa a s veľkou opatrnosťou som opäť vyhľadával duše. A večer sme sa v malom krúžku stretávali k Božiemu Slovu. Pán pozhnal toto dielo. Keď sa niektoré duše obrátili k Pánovi Ježišovi, nastala veľká radosť. Tak to pokračovalo každý deň. Zvláštne bolo to, že hoci stále viac ľudí prichádzalo počúvať Božie Slovo, miestny kapitán ma (zrejme na Pánov rozkaz) nechal na pokoji a ja som bol Pánovi vďačný.

Božie Slovo sa šírilo aj do susedných obcí. Najmä do **Lieskovca** a **Môťovej**. Z Môťovej raz prišiel do Zvolena istý muž kupovať na jarmok čiapku. Keď sa pri mne zastavil, ponúkol som mu Bibliu, on si ju obzrel a kúpil. Na čiapku mu nezostalo a tak miesto nej prišiel domov s Bibliou. Žena sa mu smiala, že teraz môže miesto čiapky nosiť Bibliu. Jeho však zaujalo Božie Slovo a usilovne ho čítal.

Pil z neho ako smädný vodu. Počul o veriacich vo Zvolene a prišiel. Ich svedectvo naňho veľmi pôsobilo. Spoznal vlastnú stratenosť a hľadal Pána Ježiša. Pán Ježiš sa mu dal nájsť a zachránil ho pred večným zahynutím. Stal sa svedkom Pána Ježiša v Môťovej o tom, aké veľké veci mu vykonal Pán. Aj v Lieskovci našla táto radostná zvesť v srdciach niekoľkých ľudí dobrú pôdu. Prijali Božie Slovo, ktoré v nich donieslo úžitok, večný život.

V Juhoslávii (r.1909)

V tomto čase som sa dozvedel o prebudení v juhoslovanskej oblasti Báčka, v obci Petrovec. Bolo by vraj dobré, aby som sa tam šiel pozrieť a ak sa dá, poslúžil Božím Slovom. A Pán mi to umožnil. Tak som sa pred Turíčnymi sviatkami dostal do Petrovca a pobudol tam týždeň. Späť som sa vracal vo veľkej radosťi z obrátenia niekoľkých duší k Pánovi Ježišovi. Na druhej a tretej ceste som mohol navštíviť už viac obcí. S radosťou ma sprevádzal **brat Cinkotský** a zaviedol ma až do **Srienu, Lugu, Šidu...**atď. Tam všade Pán otváral dvere viery, za čo sme Ho chválili.

Rast veriacich vo Zvolene

Aj v čase návštev Juhoslávie som neustále myslel na Zvolen. Rozsiate slovo rástlo a vzráhalo sa vo veriacich. Veriaci sa vzdelávali v duchovný dom, sväté kňazstvo k obetovaniu duchovných obetí vzácných Bohu skrze Ježiša Krista (1Pt 2,5). Tak milostivo sa sklonil Boh k ľudu, ktorý úpel v otroctve hriechu a poslal služobníka s radostnou zvesťou evanjelia, aby mohli vzývať meno Pánovo. Lebo veď – ako by Ho mohli vzývať bez toho, aby v Neho verili? A ako by mohli uveriť, ak by o Ňom nepočuli? A ako by mohli počuť bez kazateľa? A zase, ako by mohol kto kázať bez toho, aby ho Pán neposlal? (R10,14-15) Týmito myšlienkami bolo zaujaté moje srdce na ceste zo Zvolena do Lieskovca. Boží

Duch ma mocne povzbudzoval a plnil túžbou po spasení ešte mnohých duší. Zastal som, rozhladol som sa po krajine a začal sa modliť k Bohu, aby urobil tak, ako raz sľúbil Abrahámovi: „**Nože pozdvihni svoje oči a vidz, od miesta na ktorom si na sever a na juh, na východ a na západ k moru; lebo celú tú zem, ktorú vidíš, dám tebe a tvojmu semenu až na veky. A učiním to, že bude tvojho semena ako prachu zeme, takže, ak by niekto mohol spočítať prach zeme, spočíta i tvoje semeno. Vstaň, prejdi sa po zemi, po jej dĺžke a po jej šírke, lebo tebe ju dám.**“ (1M 13,14-17) V mojom srdci zavládlo akési utíšenie a upokojenie mysle: „**Ver a dúfaj, u Boha je všetko možné!**“ Splnenie som nevidel ihneď, ale usilovnou prácou a trpezlivým očakávaním sa ono pomaly ukazovalo. Ako keď roľník zaseje osivo do zeme a trpezlivo čaká, kým vzíde a vyrastie. Pán mi dával pomaly už vidieť výsledok práce. Ďakoval som za všetky duše, rozosiata po celom Slovensku. Pomýšľal som na naše prvé spoločné stretnutie. Modlil som sa a Pán ma vypočul.

Prvá malá konferencia – 1911

Medzi vianočnými sviatkami a Novým rokom 1911 sme sa zišli niekoľkí veriaci na malej konferencii – zo Spiša traja bratia, zo Zvolenskej župy štyria, z Kremnice dvaja, z Bratislavy dvaja, z Prahy jeden a z Turca viacerí. Cieľ konferencie bol splnený. Nielenže sme sa bližšie spoznali, ale Božím Slovom z 1Pt 2,1-6 upevnili vo viere, poučili a naplnili sme sa radosťou. Bolo to potrebné pre ďalší život zvestovania cností Pána Ježiša, ktorý si nás zamiloval a umyl svojou krvou od našich hriechov a povolal zo tmy do svojho predivného svetla.

Máj 1912 – z Martina do Banskej Bystrice

Na Pánov pokyn som sa presťahoval v máji 1912 do Banskej Bystrice, kde mi môj priateľ ponúkol byt. Vyžadovala si to práca,

ktorú začal Boh pôsobením Svätého Ducha. Tak nastal čas sťahovania z Martina do Banskej Bystrice vo Zvolenskej župe. Pán mi milostivo pomáhal. I tu dal milosť, že sa mohli k Nemu obrátiť niektoré duše. Dobrou pomocou mi v tom bol milý **brat Győri**, ktorý sa všemožne staral o to, aby sa Pánovo dielo čo najviac rozšírilo. Nech mu odplatí Pán. Z Banskej Bystrice som vychádzal na rôzne strany. Hore Pohroním, smerom na Lučenec, Krupinu, Levice, Kremnicu, Turiec i Handlovú. Vo Zvolene sa Pánovo dielo vzťahovalo. Bratia a sestry zo Zvolena a okolia sa začali schádzať v Pánovom mene k lámaniu chleba, k pamiatke vykúpenia, aby spoločne ďakovali Pánu Bohu za také veľké a večné vykúpenie prostredníctvom krvi bezvadného a nepoškvrneného Baránka Ježiša Krista (1Pt 1,18-19).

Konferencia v Banskej Bystrici 28.– 30.12. 1913

Po dvoch rokoch sme mali opäť konferenciu, ale už v Banskej Bystrici. Predmetom bolo vedenie Svätým Duchom (Ef 4,30). Zišlo sa nás **50**. Prišiel aj z Budapešti **brat Ján Pešti**. Pán nás veľmi obživil Duchom Svätým skrze Božie Slovo. Rozišli sme sa plní radosti.

V obci Môtová zvlášť pôsobilo Božie Slovo. Spomínam si na jednu ženičku. Prišla k nám do Banskej Bystrice z Môtovej s neobyčajnou prosbou: „*Muž sa mi vyhráza, že ma zabije sekerou, ak neprestanem chodiť medzi tých veriacich. Tak som prišla k vám, aby som sa predtým obrátila k Pánovi Ježišovi a potom nech ma zabije. Prosím, pomôžte mi v tom, poradte.*“ Otvoril som Bibliu a čítal: „*To je vôľa toho, ktorý ma poslal, Otcova, aby každý, kto vidí Syna a verí v Neho, mal život večný.*“ (J 6,40; 3,16) Tá žena sa chopila Pánových slov, uverila a radovala v presvedčení, že ju Pán prijal na milosť. Pri odchode povedala: „*Teraz ma môj muž už môže zabiť, už nezahyniem, veď len moje telo zabije,*

dušu nemôže.“ Takto úprimne a priamo povedala to isté aj svojmu mužovi, keď sa vrátila domov. Ten, zaskočený, nevedel, čo má spraviť. Nezabil ju, ale jej vynadal tými najhoršími slovami. Boh mu viac nedovolil.

Nové útrapy

Nepriateľ – satan – neustal vo svojich hrozbách. Trikrát Pán prekazil plány ľahkomyselných ľudí, ktorí ma prenasledovali. Pán ma vytrhol z ich rúk a z najhoršieho. V jednu nedeľu ráno som bol na návšteve u brata M. Zrazu sa dnu vrátil obrovský rozzúrený muž, že ma roztrhá na kusy. Brat M. mu zastal cestu a hoci bol slabší, vytlačil ho do vedľajšej miestnosti, až napokon odišiel. Bol som predesený a v duchu som sa modlil. Po prežitom vyslobodení sme mohli chváliť Pána.

Vojna, rok 1914

V roku 1914 nás nemilo prekvapila vojna. Všetka činnosť mi bola zakázaná. Vo Zvolene bol vydaný zákaz zhromažďovania. Napriek tomu sme sa nemohli nezísť. Nieкто nás však vyzradil. Prišiel žandár, spísal si nás a po troch dňoch sme boli predvolaní na súd. Náš „známy“ pán kapitán potrestal každého z veriacich 10 korunovou pokutou. „*A vy, povedal mi, zaplatíte 40 korún! Ak sa to stane ešte raz, zaplatíte dvojnásobok!*“

V Banskej Bystrici som sa odvážil rozdať vojakom, ktorých bolo všade plno, časti evanjelia. Zakrátko prišli k nám dvaja žandári a vykonali bytovú prehliadku. Odviedli ma na žandársku stanicu, prísne pohrozili a po hodine ma prepustili. O dva dni nato ma obvinili „*Vy ste šíril tamtie spisy?*“ – „*Áno, ja som ich rozšíril.*“ – „*Prečo to robíte? Iste, nie sú to zlé spisy, ale zákaz sa nesmie porušovať. Upozorňujem vás a ak s tým neprestanete, vystavujete sa veľkému nebezpečenstvu. Môžete ísť!*“ Ako dlho ešte potrvá táto vojna? Po príchode domov som ďakoval môjmu Pánovi, že sa mi nič zlé nestalo.

Ak aj nemôžem verejne kázať Božie Slovo, modliť sa mi nikto nebráni! Spomenul som si na proroka Daniela, ako sa modlil trikrát za deň (*Dan 6,10*). Blízky mi sa mi stali slová proroka Izaiáša: „**Id', môj l'ude, vojdí do svojich príbytkov, zatvor dvere za sebou; schovaj sa na malú chvíľku, kým neprejde zúrivy hnev.**“ Pochopil som, že nastal čas, v ktorom Boh odvoláva z vlády a ustanovuje nových vládcov na svojom svete.

Návštevy veriacich počas vojny

Raz, hlboko zamyslený, pocítil som, že mám ísť napriek všetkému do Zvolena a navštíviť niektoré rodiny bez otcov, ktorí narukovali, no najmä jednu chorú sestru, aby som ju potešil. Vybavil som si potrebné dokumenty a išiel. Pri návšteve chorej ma zastihol žandár a predviedol ma pred kapitána, ktorý sa na mňa osopil: „*Čo tu robíte? Či som vám nezakázal prísť viac do Zvolena? Ako ste sa odvážil prísť znovu!?!*“ – „*Ja nič zlé nerobím, pán kapitán, len zvestujem ľuďom evanjelium, aby sa obrátili k Pánovi Ježišovi a nezhynuli, to potrebujeme všetci.*“ Zahriakol ma: „*Čuš, ty hlupák!*“ No pretože som neporušil zákon, ktorý vtedy platil pre zhromažďovanie, za ktoré sa považovalo stretnutie najmenej piatich ľudí, nemohol ma odsúdiť a prepustil ma.

Cestovanie bolo počas vojny možné iba na legitimáciu. Prvý raz som takto cestoval na **Spiš** povzbudiť malé zhromaždenie, ktoré sa tam začínalo budovať. Druhú cestu som mohol uskutočniť do **Nitry** za sestrami, ktoré sa obrátili počas môjho pôsobenia v tomto meste a dobre im padla moja návšteva. Potom som navštívil **Bratis-**

lavu, Raču (Račišdorf), **Pezinok** a **Čataj**, kde vtedy už boli veriaci. Veľmi tu chýbal **brat Butcher**, ktorý bol v Anglicku. a kvôli vojne sa nemohol vrátiť a slúžiť Božím Slovom. Jediný **brat Labudík**, ktorého zo zdravotných dôvodov neodviedli, sa tu mohol viac venovať Pánovej službe. Podobne v Turčianskej župe **brat Žarnovický**.

Čas modliť sa za národ

Bolo to v tomto vojnovom čase, v ktorom ma Pán naučil vážiť si Jeho slová. „**že je treba vždy sa modliť a neustávať.**“ (*Lk 18,1*) Oživil som si modlitbu, ktorá mi zostala v srdci od roku 1903. Na štvavom zhromaždení v Senici sa diala Slovenskému národu krivda. Veľmi ho znevažovali zástupcovia vládnuceho národa. Vtedy som sa po prvý raz vrúcne modlil za svoj národ, aby bol vyslobodený od duchovnej i telesnej poroby. A spolu so žalmistom som mohol po skončení vojny vyznať: „**Milujem Hospodina, lebo On vyslycha môj hlas a moje pokorné modlitby.**“ (*Ž 116,1*)

V máji 1918 nás vo Zvolene navštívil vzácnny **brat Warns z Nemecka**. A pretože bol Nmec, odvážil som sa zvolať zhromaždenie u **sestry Matulčíkovej**. Jej manžel bol na fronte. Boh skrze svoje Slovo a Svätého Ducha obživil všetkých a zmocnil pokračovať vo viere počas vojny. Platilo pre nás to slovo: „**Aby sme znajúc Hospodina viac sa Ho snažili poznávať.**“ (*Hoz 6,3*)



Koniec vojny a nový začiatok

S koncom vojny sa skončilo prenasledovanie od pána kapitána vo Zvolene. Musel odtiaľ zutekať. Mal som mnoho príčin Boha chváliť a hovoriť: „**Oslavujte Hospodina, lebo je dobrý!**“ (Ž 107,1-2) Do svojich rodín sa vrátili otcovia, ktorým zachoval Pán život. Prišla nová vláda (Boh ich poslal), „**lebo niet vlády iba od Boha a tie, ktoré sú zriadené, sú od Boha**“ (R 13,1) Patrí sa nám, Božím deťom, modliť sa za vrchnosť podľa príkazu apoštola (1Tm 2,1-3), aby poznali Kráľa kráľov a Pána pánov a obrátili sa k Nemu a slúžili Mu. Kiežby im dal Boh tú milosť, aby sa vynasnažili konať spravodlivosť, ktorá „**zvyšuje národ!**“ (Pr 14,34) Prišla i náboženská sloboda. Žandár a policajt už nestáli evanjelistom za chrbtom. Mohlo sa slobodne zhromažďovať a zvestovať evanjelium. Pravda, museli sme začínať znovu a stavať na predtým položených základoch.

Veľmi som bol Pánovi vďačný, že sa z vojny vrátili aj **lieskovskí bratia**. Ochotne prijali evanjelium, ktoré sa zvestovalo v ich obci a boli po celý čas takou Betániou, kde Pán Ježiš našiel vždy odpočinok. „**Nech im dá Pán nájsť milosrdenstvo u Pána v tamten deň.**“ (2Tm 1,18)

Starosť o veriacich

Veriaci, ktorí sa obrátili počas uplynulých 16 rokov, ocitli sa po skončení vojny v novom spoločenskom a duchovnom ovzduší slobody. Azda im bude hroziť aj nebezpečenstvo a niektorých svet zvedie a budú žiadostiví jeho slávy. Ved' už sa ozýva: „**Podťe a zúčastnite sa s nami na politike!**“ Žiaľ, niektorí odišli. Našli sa v sodomských bránach pre ľahší život a výhody v terajšom čase. Mysleli si, oklamani, že viac získajú a budú pritom môcť slúžiť i Bohu. No stali sa tými, o ktorých je napísané: „**Lebo kto by chcel zachovať svoju dušu, stratí ju.**“ (Mt 16,25) Takých, na obe strany sa klátiacich ľudí,

dokáže diabol ľahko oklamať. Vydajú sa po žiadostiach tela a čoskoro sa nájdu v Sodome ako Lot (1M 13,10). I jemu sa zdalo, že si na pohľad dobre vybral. No nevidel za tou podľa očí rajskou záhradou zlých a veľmi hriešnych ľudí, ktorých životom je rozkoš a užívanie si. Takých, ktorí pokladajú závislosť na Bohu za nedôstojné človeka. Ako by mohol žiť s nimi Boží človek, ktorého autoritou je Božie slovo a Radcom, ktorého poslúchajú, Boh? „**Lebo Jeho oči hľadia na tých, ktorí sa Ho boja, na tých, ktorí očakávajú na Jeho milosrdenstvo, aby vytrhol ich dušu v čas hladu.**“ (Ž 33,18-19)

Pokračovanie v práci po vojne – Nitrianska župa (Nitra, Handlová, Ráztočno, Brusno)

Prišla sloboda a otvorilo sa veľké pole na prácu. Často som sa modlil za Nitriansku župu o prebudenie. Ale treba aj zvestovať evanjelium, „**ved' ako uveria v toho, o ktorom nepočuli?**“ (R 10,14) Umienil som si v duchu, že budem častejšie navštevovať **Nitru**. Pri prvom Pánovom pôsobení sa tam obrátili len sestry. A jedna z nich ma vyzvala k návšteve jej sestry v Handlovej. Po nejakom čase som sa tam aj vybral. Čakal ma zážitok podobný Petrovmu v Kornéliovom dome (Sk 10,21-48) Božie Slovo zaujalo srdcia poslucháčov a niektorých aj spasilo. Prvá bola manželka brata Zániho, ktorá sa odovzdala Pánovi Ježišovi a vyznala, že ju Pán Ježiš spasil. Po nej nasledovali ďalší, poslušní slovu Pána Ježiša, ktorý ich povolal. **Tak sa začala práca v Handlovej roku 1920.** Odtiaľ sa radostná zvesť spásenia rýchlo rozšírila i do okolia **Ráztočna, Brusna** atď. A Satan odpovedal veľmi tvrdo. Na Božích služobníkov pošťval miestnych obyvateľov. Tí na nich zlostne vykrikovali, znevažovali ich a hádzali na nich kamene. Trvalo to dlhší čas, ale napokon so zahanbením aj skončili a nechali Božích poslov konať ich prácu – kázať evanjelium.

Výsledky, ľudsky merané podľa množstva spasených, boli nevelké. Len niektorí uverili. Tak rozumieme viac otázke: „**Pa-ne, či je len málo tých, ktorí budú spasení?**“ (Lk 13,24) Spasenie je prejav veľkej Božej sily v evanjeliu, ktorá jediná je schopná vytrhnúť duše z moci temnosti. Mnohí, ktorým som zvestoval evanjelium a v ňom dokonalé vyslobodenie z diabolskej moci skrze Pána Ježiša a večný život, sa Ho zdráhali prijať. Ako keby to bola neužitočná a škodlivá vec, ako keby všetko šťastie nezáviselo len od Neho. A veľmi malé percento bolo tých, ktorí boli poslušní a chceli a uverili. Áno, je široká brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú. A je úzka brána a úzka cesta a málo je tých, ktorí ju nachádzajú. Preto Pán Ježiš vyzýva: „**Snažte sa vojsť tesnou bránou!**“ (Lk 13,23) Človek môže pre svoju záchranu urobiť len jedno – chcieť. Človeku, ktorý bol 38 rokov nemocný Pán Ježiš povedal: „**Chceš byť zdravý?**“ (J 5,9) Keď povedal svoje chceme, bol uzdravený. A inému, ktorý Mu doviedol svojho démonmi zničeného syna, Pán Ježiš povedal: „**Všetko je možné veriacemu.**“ (Mk 9,23) Aká ľahká, ale istá je záchrana tomu, kto chce a môže veriť. Boh urobil všetko preto, aby zachránil hriešnikov. Boží Syn sa stal človekom, aby mohol dať ako výplatu za človeka sám seba v obeť Bohu. Vykúpenie spôsobil svojou drahocennou krvou. Keď posudzujeme hriechy ako dlhy, Kristova obeť je kapitál, ktorý stačí na zaplatenie dlhu celého sveta. Boh pripočítava zisk z Kristovej obete za vykúpenie všetkých na účet každého, kto Mu verí. Aké je to ľahké a ako ľahko sa to dá dosiahnuť! Keď sa však Boh ujíma jednotlivcov a v nebesiach je radosť nad jedným hriešnikom činiacim pokánie, musíme prestať sťažovať sa, že len tak málo je tých, ktorí sú spasení, ale radovať sa z jednej duše, ktorá prišla k spaseniu a nepríde do večného zahynutia, do pekla.

Lebo všetci bezbožní sú obrátení do pekla (Ž 9,18; Lk 16,23) a do ohnivého jazera (Zj 20,14-15).

Tekovská župa – rok 1921

V roku 1921 ma Pán viedol divným sledom okolností do Tekovskej župy cez Levice do **Horných Žemberoviec**, lebo i tam mal Pán duše, túžiace po spasení. Dostal som adresu **Daniela Uhrinčaťa** a vyhľadal som ho. Večer sme sa zišli niekoľkí k Božiemu Slovu v dome jeho svata. Pán bohato požehnal zvestované slovo a ja som sa s radosťou vracal späť. Čoskoro som tam cestoval opäť, aby som pokračoval v začatom diele. Keď som tam už chodil často, domáci pán ma vyhnal zo svojho domu s tým, že majú aj u nich dobrého kazateľa. „*A vy tu nemáte čo hľadať, chodte preč!*“ Musel som poslušnuť a odišiel som z domu svata milého brata Uhrinčaťa. On znášal pre meno Pána Ježiša a pre mňa od tohto muža utrpenie, ale stálo to za tú radosť a pokoj, ktorými mu to Pán mnohonásobne vynahradil (Sk 5,41). Pán sa postaral aj o miesto na zhromažďovanie. **Brat Vrecník**, ktorý už tiež uveril, nás prijal. Veľmi som bol potešený, keď Pán prebudil a obrátil **Janka Bešinu** na **Disnoši**, prostredníctvom ktorého sa dostalo svedectvo i jeho rodine, zvlášť jeho otcovi, ktorý uveril predtým, než zomrel, že Pán Ježiš i za jeho hriechy trpel a vykúpil ho. V tom povedomí odišiel do večnosti.

Aké krásne to boli začiatky, koľko radosť zažili tí, ktorí už patrili Pánovi Ježišovi! Koľko chvál odznelo Bohu zo srdca vykúpených duší! Kiežby to tak trvalo a nestalo sa, že by opustili prvú lásku! (Zj 2,4)

V Nitre

Keď tu Pán začal svoje dielo, uverili výlučne sestry. Preto sme sa teraz modlili, aby Pán zachránil mužov. Pán nás vypočul. Naše maličké zhromaždenie začali navštevovať traja mladíci a slovom, ktoré počúvali, boli tak dojatí, že nemohli odolať a poddali sa

Pánovi a prosili o milosť a záchranu. Pán sa nad nimi zmiloval, odpustil im hriechy a daroval im večný život. Radovali sme sa a ďakovali Bohu, keď ich vytrhol z moci temnoty a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky (Kol 1,12–13). „**Kedysi d'alekí, stali sa v Kristovi Ježišovi blízki v krvi Kristovej.**“ (Ef 2,13) Pán ich nielen zachránil, ale učinil z nich svojich svedkov.

Koniec služby a života

Čas môjho života rýchlo prešiel. Niekedy zabúdame, že je Pán už blízko, že sa blíži ku koncu našej pozemskej púte. Aké vážne je upravovať svoje myšlienky a celý život k tomuto cieľu, aby sme vo vedomí toho, čo sme a čo budeme – lebo budeme Jemu podobní, telu Jeho slávy (F 3,21) – boli pripravení odísť k Pánovi. Pri častom uvažovaní o týchto veciach som začal myslieť na svoju rodinu a zvlášť na dcéry v Bratislave a ich potrebu duchovnej podpory. No rovnako na duše, ktoré poznali Pána, lebo mnohé z nich boli slabé v duchovnom živote a potrebovali výchovu. Brat Butcher i s manželkou, ktorí slúžili mnoho rokov v Bratislave, museli ukončiť službu pre pokročilý vek a slabosť staroby. V roku 1934 sa vrátili do Anglicka. Veľmi budú chýbať zhromaždeniu. No veríme, že Ten, ktorý začal v nich svoje dielo, ho i dokoná (F 1,6). Bratislava stála na začiatku mojej cesty pred 30 rokmi, kedy som v nej

rozširoval Božie Slovo a venoval prvé sily Jeho dielu. Po krátkom uvažovaní som sa rozhodol, že v Bratislave i zakončím svoju pozemskú púť. Pán mi dal uistenie, že tak môžem urobiť. A tak som sa **3. októbra 1935 presťahoval i s manželkou do Bratislavy** a tam som strávil svoje posledné sily v službe, ktorú mi vymeral Pán. A teraz už hovorím s apoštolom Pavlom: „**Lebo ja sa už k tomu blížim, aby som bol obetovaný a čas môjho odchodu sa dostanovil.**“ (2Tm 4,6)

Moje posledné slová by ešte boli ku všetkým bratom a sestrám, ku všetkým vyvoleným: „**Milujte sa navzájom.**“ (J 15,12) „**Znášajte jeden druhého.**“ (Kol 3,13) „**Odpúšťajte jeden druhému.**“ (Kol 3,13) „**A môj Boh naplní každú vašu potrebu v sláve v Kristu Ježišovi.**“ (F 3,19)

Michal Sadloň

*Už len máličko, duša, a zajasáš
radosťou, lebo si uvoľnená,
keď budeš cez bránu smrti uvedená
do raja krásy. A tam budeš očakávať
na Pánov povel, na hlas trúby
archanjela. Slávne bude to prenese-
nie poníženého tela, aby bolo
„súpodobným telu Jeho slávy.“
(F 3,21)
Amen.*

L.Sheldrake

Krešťan, roč.1.,1948, , č.9

ŽIVOT

Slávnou skutočnosťou kresťanstva je víťazstvo Kristovho evanjelia nad ohavným pohanstvom v prvých storočiach našej doby. Všetky prirodzené a tradičné predsudky veľkých ľudí sveta sa postavili proti kresťanstvu. Ono však rástlo a nezadržateľne premáhalo všetky prekáž-

ky, ktoré sa mu stavali do cesty. Grécko so svojimi filozofiami pohrdlo jednoduchým svedectvom o ukrižovanom Kristovi. Nepriateľstvo Židov nebolo o nič menšie, ako o tom napísal Pavol: „*Židom je kameňom úrazu.*“ Rím so svojimi neomylnými vladármi a neznášanlivým dogmatizmom použil celú svoju moc na prenasledovanie Kristovho evanjelia. No všetko nadarmo. Veriaci Gréci, Židia i Rimania sa stali predmetom posmechu, keď vyznávali Krista, ako Božieho Syna.

Už pred príchodom tlačiarenských strojov bolo evanjelium hlásané po celej zemi. Nebolo Biblie, ale Kristove slová boli nesené v srdciach jeho verného ľudu. Nebolo misijných spoločností, ani pevne organizovaných kresťanských cirkví a evanjelium naplňalo zem ako kvety pod pôsobením jarného slnka. Nič nezastavilo víťazný postup pravdy. Nebolo populárnych kazateľov, ani speváckych zborov a hudby, neboli hlučne ohlasované zhromaždenia a predsa počet Kristových nasledovníkov rástol deň po dni. Kresťania zomierali za svoju vieru ale nebojovali hmotnou zbraňou.

Dnešní ľudia zbožňujú ľudí, peniaze a dôsledne vypracovaný organizačný aparát. Škoda, že tento aparát sa stáva najväčšou prekážkou duchovného života veriacich ľudí. Čo potrebuje dnešné kresťanstvo? Nie väčších mužov, nie viac peňazí alebo lepšiu organizáciu, ale život, ktorý by bol svetlom ľudí. Činnosť alebo peniaze kresťanov prispôsobených trendu sveta neprispievajú k evanjelizácii sveta. Súrnou, priamo katastrofálnou potrebou dneška je – život veriacich ľudí. Bohatý duchovný život, ktorý je plný ovocia Ducha. Život, ktorý kvitne Pánovou milosťou a prináša ovocie radosti, lásky a pokoja. Život, ktorý sa vydáva službe lásky, ktorý žije len pre Boha a ľudí. Taký život je svetlom ľudí.

Či nie je zahanbujúce, že svet dnes počuje tak málo o Kristovi a ešte menej vidí z neho v živote kresťanov! Slabosť, choroba a smrť sú skoro všeobecné známky dnešného kresťanstva. Ó, by sme

mali hojnosť života, ktorý by bol svetlom ľudí! Vidí svet na nás, že sme nebeskí občania? Vidí, že sme údy jedni druhých? Vidí, že milujeme Pána Ježiša a jeho slovo? Obávame sa, že o mnohých kresťanoch nemožno s istotou povedať ani len to, či sú živí alebo mŕtvi.

Traktáty alebo kázanie nie sú svetlom ľudí, tým je len život. Tieto veci síce majú svoje miesto, sú však bezcenné bez života. Najpotrebnejšou vecou dnes je svetlo života. O Pánovi

Ježišovi bolo povedané: **„V ňom bol život a ten život bol svetlom ľudí.“** (J 1,4) To isté má byť pravdou i o jeho učeníkoch. Ako má byť udržiavaný a rozhojňovaný tento život vo veriacom? **„Ako mňa poslal ten živý Otec a ako ja žijem skrze Otca, tak i ten, kto mňa je, bude žiť skrze mňa.“** (J 6,57) **„Ameň, ameň vám hovorím, že ak nebudete jesť tela Syna človeka a piť jeho krv, nemáte v sebe života.“** (J 6,53) Pán nehovorí: **„Kto by jedol moje telo,“** ale **„Kto je moje telo, bude žiť skrze mňa.“** Toto je veľmi dôležité, Pán od nás žiada, aby sme prichádzali k nemu a pestovali s ním obecnosť. Aby sme zostávali v ňom a sýtili sa ním. Ak poznáme tieto veci málo, budeme mať málo radosti a málo ovocia. Prečo by sme sa mali uspokojiť s biednym životom, keď nám Svätý Duch chce udeliť plnosť života? Bolo by nemúdre od nás, keby sme nevyužili túto príležitosť k obecnosti s Bohom. Len tak bude náš život svetlom ľudí. To je čo dnes tak veľmi potrebujeme my kresťania. To je čo potrebuje ten svet okolo nás.

